

Thomas Hvid Kromann

“ER DET OVERHOVEDET FORNUFTIGT AT PLACERE ET P-ANLÆG SÅ TÆT PÅ DET INTETSIGENDE?”

– et interview med digteren og programmøren Tomas Thøfner

Interviewet finder sted i anledning af udgivelsen af Tomas Thøfners usædvanlige bog *Altings A*. Eller er det egentlig Thøfners bog? *Altings A* er nemlig såkaldt “computerpoesi” og består af et uhomogent materiale som Thøfners computer, efter forudgående programmering, har spyttet ud som selvstændige tekster. Materialet (eller “kildeteksterne” som de betegnes) består af nytårstaler fra Dronningen og statsministrene Rasmussen, læserbreve fra Ekstra Bladet, Thomas Evangeliet, bøger af Borges, Morten Søndergaard, Thøfners egne bøger og manuskripter, m.m. Denne form for *tekstproduktion* udfordrer den traditionelle forestilling om den skabende og emotionelle forfatterinstans. For hvor meget mening kan skabes af tilfældighedsgeneratorer? Eller som bogen selv spidsformulerer det: “Er det overhovedet fornuftigt at placere et P-anlæg så tæt på det intetsigende?”

Kan du fortælle lidt om hvornår dine eksperimenter med computerpoesi startede og hvorfor? Var det en poetisk eller en teknologisk impuls, der var udgangspunktet?

Jeg har et fint minde om at ligge på maven foran familiens sort-hvide tv og betragte Schillers "Ode an die Freude" rulle hakkende op over skærmen takket være et program jeg havde lavet sammen med en tysk dreng fra min klasse. Det har været omkring 1980. Jeg tror også jeg lod computeren - en ZX80 - udskrive linjerne i tilfældig rækkefølge. Den mærkelige forfatter og erklærede satanist Erwin Neutsky-Wulff lavede i øvrigt nogle lærebøger for begyndere som jeg havde meget glæde af, bl.a. *Mikrodatamaten. Programmering og anvendelse, en bog om ZX81 BASIC* fra 1982. Jeg har ikke megen lyst til at vælge mellem en poetisk og en teknologisk impuls. I mit hoved har der altid været en sammenhæng. De to vinkler har det tilfælles at de anskuer sproget som et materiale: Tegn, der nærmest er en slags meget lette genstande, der kan manipuleres. Sprog er både programmering og poesi, kunne man sige. Det har en regelmæssig udtryksside fyldt med lovmæssigheder og håndgribelighed, og en indholdsside som er meget vanskeligere at få hold på, som virker uformelig og

fremstår uden spor af tydelige lovmæssigheder. Sammenstødet mellem poesi og programmering er derfor af en type som er væsentlig, i litteraturen selvfølgelig, og også i dagligdagen og livet, f.eks.

Hvorfor har du valgt "Altings A" som titel for bogen? Valget af titel er jo ikke computerprogrammeret og udgør derfor en, for bogen, markant forfatterindgriben. Hvad er desuden dit bud på hvad "Altings A" betyder?

Siden første gang frasen kom ud af maskinen, har den haft en plads i mit hoved. Den taler til mig så umiddelbart, at jeg ikke har tænkt meget over den. Men hvis jeg skal forsøge, så er det noget med det mytiske første tegn. Det som gør verden og tingene læselige for os. Udtrykket har selvfølgelig religiøse og mystiske konnotationer, pga. dets "alt" og "alfa", men det er først og fremmest nøgternt og knapt. Den skøre psykoanalytiker Lacan talte om Objekt A, den første mangel, tegnet der træder i stedet for moderbrystet. Der er muligheder nok. I den jødiske kabbala skaber Gud verden med bogstaver som han kombinerer. Det er altså poesi og computere igen. Skabelse og beregning.

Når man læser genereret tekst, er der en særlig klasse af udtryk som springer i øjnene. Det er de selvrefererende udtryk, eller rettere sagt, de udtryk der kan læses som selvrefererende. I min bog har de såkaldt generative grammatikker skabt udtrykket: "Relative arkivstykker", og det er jo netop hvad der er tale om. At disse udtryk bliver særligt vigtige er ikke så mærkeligt. Teksterne svæver jo rundt fordi deres mening ikke er bundet til nogen bestemt udsiger eller en bestemt situation. Muligheden for at binde dem til sig selv, at gøre dem til metatekster, er altid til stede. Og i praksis er der altid noget der passer påfaldende godt. "Altings A" er meta-frasernes meta-frase.

Har du overvejet at fjerne signaturen "Tomas Thofner" fra bogens forside og skjule den, dvs. dig, i kolofonen under "programmering og redigering:"? I genrebetegnelsen "computerpoesi" ligger der jo implicit "poesi skrevet af en computer" og samtidig også "poesi skrevet af en forfatter ved hjælp af en computer", hvorimod signaturen afgør dette prækere forhold.

Jeg har befundet mig på begge sider af det spørgsmål. Men til sidst forekom det mig at være det rigtige at signere den som forfatter. Jeg har ansvaret for teksten, jeg har

konciperet sagen i det hele taget, jeg har skrevet computerprogrammerne, jeg har udvalgt og redigeret. Lige meget hvor jeg placerede min signatur, ville det være lidt forkert, eller i hvert fald modsætningsfyldt – det er på en måde det bogen handler om. Men hvis man nu læner sig helt tilbage i stolen, så er det simpelthen en bog jeg har lavet, og derfor står mit navn på.

For en bog som "Altings A" betyder materialet jo alt, idet det afgør hvilken tekst, der bliver skabt. Kan du forklare lidt om dine udvælgelsesprincipper, både overordnet og i praksis for valg af input til Markov-kæderne? Man skulle måske af hensyn til læserne tilføje, at Markov-kæderne er en bestemt type tekstgenerering, der anvendes hyppigt i bogen. Det er såkaldt stokastiske variable, der skaber en trinvis proces, hvor sandsynligheden for hvad der sker på et givet trin afhænger af hvad der skete på det umiddelbart foregående.

Første fase har været at forsøge med al den tekst jeg kunne komme i nærheden af. De forhåndenværende søms princip har bestemt en del, for hvis Markov-metoden skal fungere optimalt, er der behov for omfangsrige inputtekster. En anden overvejelse var at det føltes forkert at rode med andre folks digte. Bortset fra de mange avistekster har jeg således anvendt tekster af mig selv og min gode ven og poetiske samarbejdspartner Morten Søndergaard, som i øvrigt også har haft en finger med i spillet. Tekster med stærke genretræk fungerer ofte godt. Det gælder bl.a. avislæserbreve, nyhedstelegrammer og nytårstaler. Den humoristiske effekt bygger på genkendelighed, altså dette at disse tekster mærkeligt nok bliver ved med at være det de er, selvom de udsættes for Markov-hvirvelvinden. Ellers har princippet vel også været at det, der kommer ud skulle have en selvstændig værdi i forhold til det der, kom ind.

Uden mulighed for at sætte et større forskningsprojekt i gang, er det faktisk vanskeligt at komme kriterierne nærmere. For Markov-kædens muligheder afhænger jo i høj grad af den enkelte teksts indre statistiske træk, det jeg kalder tekstens netværk. Jeg har forsøgt med bl.a. vittighedssamlinger, samlinger af husråd, Bibelen, lovtekster – og meget andet. I ingen af disse tilfælde kunne jeg få noget litterært interessant ud af det, selvom det tit blev ret morsomt. Afsnittet "Navnebogen" synes jeg selv er meget vellykket. En af grundene er nok at inputteksten (et eget prosamanuskript) dels havde et stort omfang, men også en vedvarende kredsen om en række gentagne ord. Dette forhold giver teksten et tæt netværk hvor ingen afkrog ligger langt væk, og således kan Markov-kæden danne et meget tæt forløb der på én gang opleves som ensartet og

varieret. Kombinationen af den rolige og behageligt sammenhængende prosodi og de stadige indholdsmæssige glidninger går lige ind hos mig.

Valget af (det apokryfe) Thomas-evangelium og græske præsokratiske fragmenter som inputtekster til det, der blev "En by bygget på det såkaldte Q-dokument", var undtagelsesvist meget bevidst. Jeg håbede simpelthen at kunne nå frem til noget i stil med det det endte med. Lidt inspireret af Willy Kjørklunds *Mesteren Ma*, men især inspireret af det forhold at genererede tekster er en slags "orakeltekster". Det har jeg tænkt en del over. Jeg er helt igennem rationalist og ateist med højst en snert agnosticisme, men måske er det netop derfor at det interesserer mig så meget hvordan mening kan opstå. Det er divination uden behov for noget divint.

Hvad er forholdet mellem programmering og redigering? Eller formuleret anderledes: Hvilke friheder har du taget dig og hvilke var nødvendige for at materialet kunne fungere? Hvilken type læser sad i den anden ende og udvalgte? Kan man ikke blive fristet til at snyde en smule, hvis teksten selv lige pludselig er meget, meget tæt, men ikke helt tæt nok, på noget virkelig interessant?

Jeg har forsøgt at beskrive principperne ret indgående i bogen. Kort sagt har jeg udvalgt, slettet og rettet grammatisk til. Jeg har ikke udskiftet eller tilføjet ord (bortset fra småord). Når først det indledende udvalg er foretaget, og der foreligger en slags tekst – noget der ligner, i hvert fald, har jeg i det store og hele forholdt mig som når jeg hjælper andre med at kigge deres tekster igennem. Men læg mærke til at jeg indrømmer at have foretaget masser af valg. Det er hele pointen. Det handler ikke om at påstå at der er kommet fuldt færdige tekster ud af computeren. I 1984 udgav en vis William Chamberlain en bog med titlen *The Policeman's Beard is Half Constructed* (I øvrigt givetvis en fundet metafrase i ovennævnte forstand). I bogens introduktion stod der: "Med undtagelse af denne introduktion, er teksten i denne bog skrevet af en computer." Forfatterskabet blev tilskrevet programmet Racter, der oprindeligt blev skrevet i Basic på en Z80 med 64K ram. Kritikere afslørede hurtigt at der havde været en menneskelig forfatter med hele vejen. Når jeg nævner denne historie, er det bare for at understrege forskellen. Jeg hævder ikke at mine programmer ligger i fronten af den computerlingvistiske udvikling, for det gør de slet ikke. Det er heller ikke et konceptuelt projekt hvor det vigtige er at teksterne står nøjagtig som de blev genereret. Når man bliver fascineret af de genererede tekster, har man allerede foretaget et stort sorteringsarbejde. Der er mildt sagt en masse støj på linjen. Udvalget og redigeringen

går ud på at fjerne så meget støj at andre kan se hvad jeg læser i dem. De fleste grammatiske problemer er f.eks bare støj. Semantiske problemer derimod har jeg ikke rettet til, tværtimod er det ofte dem der er blevet valgt ud og på den måde fremhævet. Jeg husker faktisk ikke at have snydt, men det skyldes at jeg har haft frihed nok til at ikke behøve det. Hvis jeg eksempelvis sad med en god tekst som manglede et eller andet til sidst, var der ikke noget i "reglerne" som forhindrede mig i at generere tyve sider mere, og deri finde en afslutning.

Altings A” har et forord, der fuldstændig uprætentiøst præsenterer projektet og de overvejelser, der ligger bag. Det handler om at “der kommer ord frem på skærmen, som betyder noget, men som ingen har ment” og at de “demonstrerer hvordan mening er et modtagerfænomen”. Hvorfor er det pædagogiske element så udtalt?

Jamen jeg tænker sådan. Jeg kan godt lide at få noget forklaret, og at forklare mig selv og andre noget. En anden årsag er at jeg har erfaring for at mange har svært ved at forstå hvad det her handler om, og jeg vil helst ikke misforstås. Jeg har et omfangsrigt manuskript med titlen ”Mening og tilfælde” liggende, som fortsætter ad nærliggende spor. En ren ”fagbog” som jeg håber snart at kunne få tid til at færdiggøre.

I bogens forord står: “Hensigten er ikke at udkonkurrere den menneskelige digter – hvad der selvfølgelig er en meningsløs og latterlig tanke”. Ikke desto mindre er det en tanke, der har fascineret mange. Den franske filosof Michel Foucault fantaserede i 1960’erne om en litteraturhistorie uden navne. Andy Warhol udtalte i samme periode: “I want to be a machine”. Og i “Altings A” bliver den menneskelige digter i nogle af bogens tekster bugtalt af en computer, der er blevet fodret med vrede læserbreve fra Ekstra Bladet. Udgor computerpoesien ikke just muligheden for at slippe af med det besværlige, folende subjekt? Og udraderes forfatteren som instans ikke netop her – af læseren, der jo vanskeligt kan tilbageføre teksterne til en ophavsmand?

Dette sted i forordet fik med grovfilen lige inden tryk, men du har ret i at det er et velkendt tema. Jeg synes den slags overvejelser kan være spændende, men de er også ... naive og ... hvad skal jeg sige ... lidt for tidsbundne efter min smag. Som vi har været inde på, giver computerpoesien rigtig nok en pause fra det "besværlige" forfattersubjekt. Men hvem får egentlig fri? Computerpoesien kan jo sagtens føle og være emotiv og ekspressiv, som f.eks. teksterne i bogens første afsnit viser. Hvad

betyder det for læseren at hun ved at der ikke følger egentlige subjekter med teksterne? Det forekommer mig at læseren rigtig nok kan forholde sig mindre til forfatteren, men til gengæld tvinges hun til at forholde sig til sit eget læsende subjekt. Hvis der ikke er andre "tilstede" end tekst og læser, så er der heller ikke andre til at bære ansvaret for den mening der kommer ud af det. Alligevel tror jeg ikke at læseren udraderer forfatteren som afsender, i dette tilfælde mig. Det kan lyde selvmodsigende, men er det vel egentlig ikke. Det er et spørgsmål om forskellige niveauer. Som forfatter til "Altings A", spiller jeg en almindelig forfatterrolle, blot på andre niveauer end sædvanligt. Et metaniveau, kan man sige. Situationen svarer for så vidt groft sagt til kunstnere, der udstiller "fundne værker". Det fritager for kunstnerisk subjektivitet på ét niveau (kunstnerens "sjæl" er ikke at finde i penselstrøget), men ikke på andre niveauer (udvalget, redigeringen, iscenesættelsen, dette at man siger "dette er værd at beskæftige sig med").

Det er svært ikke at se dit projekt i forlængelse af tresseravantgardens eksperimenter. Man kunne tale om to veje inden for avantgarden, der eksisterer side om side: Henholdsvis en autobiografisk strategi og en apersonel. Hvor den første higer efter at overskride grænsen mellem kunsten og livet, reducerer den anden sig selv til minimalistiske strukturer, der genererer betydning. "Altings A" kan betragtes som udtryk for en apersonel strategi. Det spændende ved bogen er for mig at se, at man i modsætning til 1960ernes såkaldte 'datamaskinepoesi' ikke lader sig stille tilfreds med et "Gud, det kan lade sig gøre!", men, understøttet af teknologiens udvikling, tænker videre med et "hvordan lader hvad sig gøre". Hvad er dit og "Altings A"'s forhold til avantgarden? Mener du at avantgarden er en tradition, der fornys gennem nye og anderledes eksperimenter eller er den, som litteraten Peter Bürger har karakteriseret den, en nedslidt blindgyde?

Jeg har altid haft lidt vanskeligt ved at forholde mig til diskussioner om avantgarde og lignende. Foran mig ligger et stykke papir med en tekst. Kan den sige mig noget? Og hvis ikke, er det så dens eller min begrænsning? Det er sådan situationen ser ud fra mit perspektiv. Hvis avantgarde betyder at nogen på ethvert givet tidspunkt beskæftiger sig med noget som ikke allerede er fordøjet og rubriceret, ja så eksisterer der forhåbentlig en avantgarde. Peter Bürger har jo beskrevet avantgarden som en reaktion mod og et spil med kunstens institutioner. Mange udgaver af den slags reaktioner og spil foregår stadig i kunstens verden, og virker ofte sært ligegyldige og infantile. Avantgarde i dag er måske bare dét, der godt må være svært, og som kræver en indsats af beskueren. Jeg

tror ikke at ”Altings A” er avantgarde i den gængse betydning af ordet. Og så alligevel. En læser som jeg nærer stor respekt for, brugte ordet ”anfægtende” i forbindelse med bogen. Og hvis det betyder at ”Altings A” faktisk kan pirke til nogle af de måder vi tænker om tekster, læsning og skrivning på, så er jeg meget stolt. Og så kunne man godt tale om avantgarde, i hvert fald i forhold til tekster som glider lige ind, og som ikke kræver at man overvejer sit forhold til dem.

En anden ting, der slår mig under læsningen er at man afhængig af den valgte genereringsmetode kan producere tekster fra vidt forskellige -ismer. Afsnittet ”Ude af stand til hvem” minder i betydelig grad om konkretistiske sprogeksperimenter, hvor små ordrokinger fremviser sprogets mindste betydningsproduktion: ”det er ikke noget selv/ det er det samme/ det er slet ikke/ ikke noget selv”, en hel lille konkretistisk poetik, såmænd. I afsnittet ”Relative arkivstykker” er det snarere vrængende konfrontationsdigtning a la Klaus Rifbjerg eller Jess Ørnsbo, der bliver spyttet ud af maskinen: ”trafiksikker onani/ skovsvin i hvidt sløb/belladonnaer/ hemmeligstemples med vand/ (skærpet af improvisationen/ som af et uledsaget festfyrværkeri)” osv. Kommentarer til dette?

Ja, jeg er glad for at du nævner det, for det er præcis en af den slags ting ved ”Altings A” som jeg synes er spændende. Uden at det resulterer i noget præcist, giver det alligevel nogle anelser om forholdet mellem -ismer, eller vi kunne sige poesityper, og deres sprogligt-statistiske træk. Den såkaldte konfrontationsdigtning, er i høj grad produceret ved at hente ”profane” gloser ind i poetiske skemaer. Erfaringerne fra bogen giver en slags tommelfingerregel for vurdering af visse typer poesi. Man skal ikke tage den alt for alvorligt, men noget er der om den. Nemlig simpelthen at hvis en poesitype er nem at generere, så er den problematisk, i hvert fald i længden. Det er nærmest et spørgsmål om komprimering, for nu at koble computeren på poesien igen: hvis en lille opskrift kan producere noget der nogenlunde svarer til tyve digtbøger, så er der i hvert fald nitten for mange. Også i læsningen af enkeltdigte kan denne vinkel være oplysende. Alle digte indeholder en slags maskine, de har en måde at virke på, der er noget de gør. Men hvis maskinen bliver for tydelig, eller hvis den sættes i frigear og bare kører der ud af, så bliver det slapt. Det hjælper heller ikke stort at et digt undgår klicheer på frase-planet, men betjener sig af en maskine der i sig selv er en kliche. Måske skal det gode digt i en eller anden forstand vedkende sig den maskine det kører på, ved at stikke en pind ind mellem tandhjulene f.eks.

Er der et (litteratur?)politisk projekt med bogen? Du skriver i efterskriftet at "i arbejdet bliver man også opmærksom på hvor mange idiommer (faste vendinger) vi egentlig bruger", men valget af materiale til tekstgenereringen (fx læserbreve, nytårstaler og debatindlæg) afgør i hvilke retninger at teksten potentielt kan udvikle sig. Kronikken "En ung blond pige stjæler sproget" slutter eksempelvis med: "Anders Fogh er virkelig parat til at føre uprovokeret angrebskrig uden om FN mod lande som Syrien, Iran, Nordkorea og en radikal fornuft, det er det han hyper-elsker, kan gække sprogligt ud over og ved noget om". Det er da i en vis forstand klar tale.

Ja og nej. Der er ikke nogle snævre politiske eller litteraturpolitiske motiver, men der ligger da selvfølgelig noget i selve sagen. Hvad det er, må man selv forholde sig til. Den citerede slutning på kronikken er ganske rigtig klar tale, og jeg har valgt at lade den stå, og har endda fremhævet den ved at slutte teksten med den. På den anden side har jeg ikke styret valget af inputmateriale, der er kronikker fra alle de store aviser som indeholder ordet "kulturkamp". Det politiske indhold har for mig at se at gøre med en kritik af det sprog vi fører vores diskussioner i. Markov-metoden kan noget med at udstille magtsprog, mediesprog og det frasefyldte og uegentlige. Og så kan den noget med at aktualisere de forestillinger læseren har parat i et hvirvlende hurtigt tempo. Kronikken handler derfor om *læserens* politiske projekt. Politik er ikke noget stort tema i bogen, men hvis en læser efterfølgende genkender f.eks. argumenterne for Irak-krigen, og den endeløse rablen om krigen mod terror, som lange Markov-kæder uden mål og med, vil det ikke gøre mig noget.

"Altings A" indeholder mange sjove, poetiske og dystre one-liners. Har du overvejet at bruge (eller har du brugt) computerteknikken som en metode til at frembringe ny tekst til din øvrige produktion?

Jeg kan ikke mindes at jeg har brugt konkrete elementer, men har det sikkert alligevel. De ord man tænker kommer jo så mange steder fra. Morten Søndergaard har faktisk brugt udtrykket "Altings A" i et digt. Hvis der viser sig noget jeg kan bruge, så kan jeg love for at jeg bruger det først og stiller spørgsmål bagefter!

Efter hvilke litterære kriterier vurderer man et værk som "Alting A". Det er jo svært at finde et umiddelbart sammenligningsgrundlag.

Først kunne man jo vælge at se det manglende sammenligningsgrundlag som et stort plus. Det er ikke noget der er masser af, og det gør det værdifuldt i sig selv. Jeg er nok for involveret til at kunne svare på spørgsmålet, men man kunne vel dele vurderingen op i to dele. Dels teksterne; har de litterær værdi i sig selv? Og så projektet med hele dets baggrund; er det væsentligt og interessant? Selv ville jeg svare klart ja til sidstnævnte og lidt mere grumset ja til førstnævnte. Teksterne skal læses *som* computerpoesi, det er en nødvendig forståelsesramme, men samtidig ville jeg ikke udgive dem, hvis jeg ikke fandt at mange af dem har værdi i sig selv. Man kunne vel for øvrigt anstille sammenligninger med en del systemdigtning og cut up-digtning. Projektet og indgangsvinklen har klare forbindelser til mangt og meget, f.eks. Oulipo-gruppen.

Hvilken af de anvendte teknikker ser du det største potentiale i og hvorfor?

Indtil nu har Markov-metoden været den mest interessante. Men der er ikke så meget at yderligere at gøre ved selve teknikken. Generative grammatikker kunne man til gengæld bruge et liv på at udvikle. Man kunne få mere viden ind i genereringen ved at indbygge en vis mængde semantik i grammatikken. Og hvis programmernes ordbaser indeholdt data om klynger af relaterede begreber, om modsætningspar, lydlig forhold, etc., så kunne man sikkert få noget interessant ud af det. Man kunne arbejde med at kombinere metoderne. Det største potentiale i de generative grammatikker, er at man har fuld kontrol over hvor meget man vil overlade til tilfældigheder: Man kan "meta-skrive" ved at konstruere generative grammatikker. Til gengæld er det så stort et arbejde at man virkelig skal ville det. Jeg er ikke sikker på at jeg virkelig vil, og om det vil være umagen værd at forsøge er svært at sige på forhånd.

Til slut ville det interessere mig at høre, hvilke fremtidsmuligheder du ser i computerpoesien som helhed? Udgør "Altings A" et slutpunkt for dine egne eksperimenter? Man kan selvsagt producere tekster i det uendelige, men hvor længe og hvordan giver det mening at fortsætte?

Jeg vil blive ved med at lege med computerens poetiske muligheder i min "fritid", men der skal ske noget afgørende nyt før der er mening med en bogudgivelse. Jeg tænker en del på mulighederne for at gå mere i dialog med "maskinen", altså at skrive en slags "Samtale med tilfældet", som er min titel på den tanke. Jeg håber som nævnt på en

flerstrengt strategi, både poesi og teknologi. Det ene må ikke udelukke det andet. Men når vi nu taler om "computer"-strengen, så er der mange muligheder. Jeg kunne godt tænke mig at arbejde mere med visualisering, f.eks. visualisering af teksternes netværk. Jeg kunne også godt tænke mig at lave en interaktiv digtsamling, som potentielt rummede 100.000.000.000 digte - altså ligesom den gamle Oulipo-sag, men bare indholdsmæssig interessant og algoritmisk langt mere raffineret. Og så videre og så videre. Jeg kunne også tænke mig at arbejde videre med kollaborativ skriven, som i "Digt videre", der er bogens sidste tekst. Den består af linjer fra en masse besøgende på poesi.dk. Der er altså for *mange* forfattere, det er også en måde at lege med begreberne på. Det er nemt at få idéer. Det er måske programmøren i mig, som gerne vil "implementere" en masse systemer. Men jeg er digter nok til at forlange at hvert eneste af de 100.000.000.000 digte er værd at komme efter, så jeg venter og ser hvor det bærer hen.

Tomas Thøfner, digter, f. 1969. Seneste udgivelse: *Altings A*, 2004.

Thomas Hvid Kromann, ph.d.-stipendiat og forfatter, f. 1974. Seneste udgivelse: *Stævnemoder på Place Blanche*, 2003.